

CĂRȚILE • ARVEN

Acluofobia

ZECI POVESTIRI MACABRE

FLAVIUS ARDELEAN

ACLUOFOBIA

ZECE POVESTIRI MACABRE

© 2013 - 2016 Flavius Ardelean
© 2013, 2014, 2016 Editura Herg Benet

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu personaje, locuri sau evenimente reale este fie întâmplătoare, fie presupune o intenție artistică din partea autorului. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Cărțile Arven: un trademark
Editura Herg Benet
Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București
România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Ilustrație copertă: ©2013-2016 Claudia Niculescu
www.claudianiculescuart.blogspot.co.at
Concept grafic: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARDELEAN, FLAVIUS
Acluofobia : zece povestiri macabre / Flavius Ardelean. - Ed. a 3-a.
- București : Herg Benet, 2016
ISBN 978-606-763-063-3

821.135.1-32

Tipărit în România

Acluofobia

Z E C E P O V E S T I R I M A C A B R E

FLAVIUS ARDELEAN

Ediția a 3-a

FRAGMENTE DIN CARTE

HERG BENET
PUBLISHERS

CĂRȚILE • ARVEN

2016

FLAVIUS ARDELEAN este scriitor, traducător și manager cultural specializat în industria de carte. S-a născut la Brașov în 1985 și a absolvit liceul german J. Honterus. A studiat relații internaționale și studii europene (BA, Cluj-Napoca), management artistic și studii culturale (MA, Ludwigsburg, Germania) și management editorial (MA, Oxford, Marea Britanie). A lucrat pentru câteva edituri și librării online din România. Este autorul romanelor „Îmblânzitorul apelor“ (CDPL, 2012; Herg Benet, 2014) și „Scârba sfântului cu sfoară roșie“ (Miasma 1) și al volumelor de povestiri „Acluofobia“ (Herg Benet, 2013, 2014, 2016) și „Bizaroproze“ (Herg Benet, 2014), pentru care a primit două premii Tiuk și un premiu Vladimir Colin, și a tradus romane din germană și engleză pentru editurile Millennium Books și Paladin. În 2016 a fost nominalizat la Premiul Tânăru Prozator al Anului în cadrul Galei Tânăru Scriitor al Anului pentru romanul „Scârba sfântului cu sfoară roșie“. În prezent locuiește în Marea Britanie cu logodnica sa și un teckel și lucrează în domeniul editorial academic.

„umbra ta se uită în ochii tăi
și zice: nî!”

(Mihail Vakulovski, știu ce ai făcut astă viață)

TRENUL UMBRELOR

Noaptea nu există umbre. Noaptea e o umbră.

În vârful Dealului Oaselor, unde ruinele cetății se ridicau din pământ asemenea unor coaste, Ana își legăna copilul în brațe. Trecuse o jumătate de oră de când vărsase ultima lacrimă și, în tot acest timp, a privit în depărtare către marginea micului oraș împietrit. Aștepta căderea nopții, simțind că doar noaptea îl mai putea salva pe Vlad, pe ea și poate... da, poate și pe Ștefan. Vlad a supt, apoi a adormit, fără să știe că mama lui plângea în timp ce-i oferea sânul ca pe o ultimă masă a unui condamnat fără vină. Ce vină are Vlad în toată treaba asta? se gândi Ana. În ce zodie a păcatului s-a născut doar pentru a împietri asemenea celor de jos? Dar apoi Ana își șterse lacrimile cu mâneca și decise că aveau să scape. Să aștepte căderea nopții și să încerce să fugă cât mai departe de acest oraș blestemat.

Ridică bebelușul către soarele care apunea într-o baltă de sânge suspendată la orizont. La vederea umbrei lunguiețe a brațelor sale terminându-se într-un cocoloș negru, răsuflă ușurată și îl sărută pe Vlad pe capul acoperit cu căciulița lui albă. Se gândea la Ștefan, la telefonul dat pe fugă de pe stradă, la tonul ocupat răsunând cu ecou între pereții inimii sale. Se gândea la Ștefan, împietrit undeva, pe o stradă, poate la birou sau poate la volanul mașinii...

Se gândea la Ștefan, a cărui singură parte a trupului și a sufletului care nu împietrise ca o insectă în chihlimbar era acum în brațele Anei, pe Dealul Oaselor, refugiul lor din trecut, pe când nu erau căsătoriți, pe când nu erau decât doi studenți îndrăgostiți și înfomețați. Se gândea la Ștefan.

În spatele ei, un foșnet de frunze. Tresări și își strânse copilul și mai tare la piept. Un băiat cu părul lung, cu acel curaj tâmp al adolescenților prins între pleoape, ținea de mână o fată blondă, ascunsă pe jumătate în spatele iubitului ei, cu obrajii înroșiți și ochii plânși.

— Ridică-te, strigă băiatul.

Ana nu știa dacă să fugă sau să rămână pe loc, dar când băiatul îi ceru a doua oară să se ridice, făcu ce i se ordonase, adăugând mecanic mișcării încă doi pași în spate. Apoi văzu că amândoi priveau insistent către umbra ei întinsă peste frunzele vișinii și înțelese: erau ca ea – înfomețați, confuzi, pe fugă. Speriați. Fata ieși din spatele băiatului și zise:

— Sunt Iulia. El e Maxi.

Băiatul nu se mai uita la ele, le întoarse spatele și se așeză la rădăcina unui copac bătrân.

— Te rog să ne ierți dacă te-am speriat, dar nu mai știm nici noi cine are și cine n-are...

Se așeză lângă Ana și o întrebă:

— Cum o cheamă?

— Îl cheamă. Vlad.

Au zâmbit amândouă: Ana, mama unui copil condamnat fie la încremenire, fie la o eternă fugă, și Iulia, copil al cărui trup nu avea să poarte copil probabil nicio dată. Numai Maxi trecea, aparent nepăsător, cu privirea peste orașul fără umbre.

— Ce se întâmplă? întrebă Ana.

— Nu știm nici noi. S-a întâmplat totul atât de repede.

— Mmm...

— Ne-am trezit pe la doișpe – Maxi a dormit la mine – și eram singuri în casă. Ne-a convenit, ai mei nu-l prea plac pe Maxi. Am făcut cafea, ne-am tolănit prin pat, ne-am uitat la Family Guy – știi Family Guy? –, deci ne-am uitat la câteva episoade și s-a făcut ora două și ne-am dat seama că e super liniște în jur, prea liniște. Am aprins televizorul și nu înțelegeam ce se întâmplă: pe ecran era tipa aia, aia de prezintă dimineața pe Antena 3, și cu băiatul ăla și se uitau în cameră și nu ziceau nimic. Inițial am crezut că o fi vreo defecțiune tehnică, dar Maxi a zis că uite, banda de jos merge, și așa și era, ceasul mergea, burtiera mergea, totul se mișca, doar ăștia doi priveau în gol. M-am căcat pe mine de frică! Am fugit la geam și, când am văzut ce era afară, mi s-au înmuiat picioarele și am căzut. Erau oameni, știi?, stăteau nemișcați ca niște manechine din magazin. Mașinile se împotmoliseră una în cealaltă, de parcă ar fi adormit șoferii la volan, dar puteam să-i văd și nu dormeau, știi?, erau treji, cu ochii deschiși, stăteau așa.

Și Iulia poză în manechin, imitând pentru o clipă pe unul dintre oamenii din stradă.

— Când mi-am revenit, am fugit până jos, dar m-am oprit în scară, în fața ușii, că era tata acolo. Cu plasele pline cu mâncare, cu mâna pe clanța ușii...

Începu să plângă. Își acoperi fața cu palma stângă.

— Am plâns până acum.

— Și eu, zise Ana. Cum să nu plângi?

— E bine să plângi. Numai Maxi nu plânge, că zice că-i bărbat. Dar eu știu că ar vrea să plângă.

— Ce se întâmplă cu ei? întrebă Ana.

— Nu știu, răspunse Iulia, dar îți zic un lucru: tata e viu! E viu! Era cald, respira, dar nu se mișca. Nici măcar ochii nu i se mișcau.

Iulia își șterse lacrimile și se duse lângă Maxi. Se așeză

lângă el, odihnindu-și tâmplele pe umărul băiatului.

Ana rămase o vreme privind în gol, gândindu-se la tot și la nimic, prea obosită ca să mai lupte, dar prea înfricoșată ca să nu mai poată spera. Mai ridică o dată copilul în aer: umbră. E bine, e bine... Soarele se îngropa cu repezi-ciune în dealurile din jurul orașului. O bubuitură o trezi din amorțeală. Maxi ridică bolovani cu ambele mâini și îi arunca în cioturile ruinelor care ieșeau pe alocuri din pământ. La fiecare efortare, plămânii săi eliberau un strigăt înfundat și plin de ură. Ana se uita la puiul de bărbat care încerca zadarnic să distrugă lumea înainte ca ea să-l îngenuncheze pe el. La un moment dat, brațele subțiri îi obosiră și Maxi lăsă bolovanul să cadă. Stătea nemișcat cu spatele la ele și respira agitat.

Apoi se petrecu, chiar sub ochii lor. Printre umbrele copacilor, ca urme de bici pe spatele dealului, umbra lui Maxi se micșora, scurgându-se sub tălpile lui ca un lichid negru.

— Maxi! strigă Iulia și țâșni către el. Maxi!

Îl strânse în brațe și îl sărută, dar Maxi nu se mișca. Umbrele lor se întâlneau într-o îmbrățișare și se scuseră sub tălpile lor, până dispărură de tot.

Apoi se făcu liniște pe Dealul Oaselor.

*

Nu mai știa de când fugea, dacă fugea, poate mergea doar, nu mai știa. Trebuia. Se lăsase noaptea peste oraș și ea ajunsese la marginea lui, acolo unde începe sfârșitul. Gara mică, dezafectată, tot numai rugină îmbălsămată în ceață, era ultimul obstacol în calea ei spre alte locuri, la fel de întunecate, dar îndepărtate. Purta cu ea amintirea celor doi, Iulia și Maxi, stane de piatră uitate pe Dealul Oaselor ca statuile din Insula Paștelui, privind și ei către

un alt ocean, unul de umbre și frici. Vlad dormea. Ar fi vrut și ea să poată dormi. Vedea totul prin ceață, oasele i se frecau unul de celălalt, carnea ardea pe ele. Da, tare ar fi vrut să poată dormi.

Se împiedică de o șină. Să ia calea lor? se întrebă. Să meargă pe lângă ele până... până când? Până unde? Dar liniștea nopții se spulberă și calea ferată se aprinse. Ana se întoarse: două faruri. O locomotivă. Un tren! O luă la fugă către lumină. Trenul se opri și o siluetă neagră păși pe peron. Ana se opri. Silueta ridică brațul, flutură un steag și fluieră apăsat. Ana zâmbi (sau ce era acel tremur al buzelor) și fugi către controlor.

— Stați! striga. Luați-ne și pe noi! Stați! Nu plecați!

Dar controlorul nu zicea nimic, privea în gol pe lângă ea și flutura din steagul negru. Ana nu ezită și puse piciorul pe prima treaptă, apoi pe a doua și gata, era în tren, unde era cald și parfumat. Un tren de epocă. O fi scump... se gândea. Nu avea bilet, dar nu mai conta. Era bine acum.

— Bine, Vlad! Vezi? Suntem bine! îi șopti. Vom pleca cât mai departe.

Intră ca prin vis în primul compartiment și cineva închise ușa în urma ei. Pe banca din stânga stătea un bătrânel îndesat, ponosit și ciufulit, cu o mustață albă și stufoasă unind cei doi obraji înroșiți și cu o pălărie verde din care se ridica țanțoș, de parcă încă ar fi fost atașată unei păsări vii, o pană colorată. Bătrânul o privi direct și îi zâmbi. Lângă el: o femeie îmbrăcată din cap până în picioare în negru, cu un voal acoperindu-i chipul. Nimic din privirea ei nu răzbea de sub veșmânt, rochia acoperindu-i picioarele și brațele terminându-se într-o pereche de mănuși negre. În brațe ținea un bebeluș, și el împachetat în negru. Un fior îi trecu Anei peste șira spinării și se uită în jos la chipul senin al lui Vlad,

înfășurat în alb și albastru deschis. Se așeză pe bancheta din dreapta și salută pe cei doi printr-un gest delicat din cap. Femeia rămase nemișcată, nici un sunet nu trecea de voal. Bătrânul, zâmbind neîncetat, zise săltăreț:

— Bună seara, doamnă!

— Bună seara! răspunse Ana și zâmbi și ea.

Auzul unui glas de om, chiar și al unuia atât de hazliu, o făcu pentru o clipă să uite de infernul tăcut de afară și să se oprească din tremurat.

— Băiat sau fată? întrebă bătrânul.

— Băiat. Vlad.

— Aaa, Vlăduț. Drăguț! Vlăduț – drăguț. Hi, hi!

— Nu, Vlad. Atât.

Bătrânul dădu din cap și tăcu. O scurtă smucitură și trenul se puse în mișcare. Ana încercă să vadă ceva prin geam, însă nu putea vedea decât chipul ei în oglindă, cearcăne peste cearcăne, și formele negre ale celor doi. Dincolo de geam: noaptea ca o umbră. Și totul reveni.

— Ați auzit ce se întâmplă? întrebă întorcându-se când la bărbat, când la femeie.

— Ce? întrebă bătrânul.

— Cu umbrele. Nu ați auzit?

— Ce anume, doamnă? Fiți mai explicită.

— Umbrele, dispar umbrele oamenilor! Nu s-a auzit nimic despre asta? Nu se vorbește despre asta? De unde veniți?

— Nu, doamnă. De unde vin eu umbrele sunt la locul lor.

— Unde merge trenul ăsta? Care e următoarea stație?

— Mai durează puțin. Dar liniștiți-vă, doamnă, ajungem noi mintenaș.

Ana bănuî că o considerau o nebună, o drogată care tocmai furase un copil și încerca să scape. Hotărî să tacă, ce rost ar fi avut să vorbească? Mai mult rău ar fi făcut.

Dacă se ridică și anunță controlorul? se gândi. Dacă mă lasă în câmp acum, înainte de a ajunge în alt oraș, înainte de a alerta pe cineva despre ce se întâmplă, înainte de a-l salva pe Vlad?

Hotărî să tacă.

Gândul îi fugi la Ștefan, oare chiar... Stomacul se strânse ghem și, dacă ar fi avut ce vărsa, ar fi făcut-o. Îl va găsi, își spunea, îl va găsi și-l va salva și pe el. Așa cum și el a salvat-o pe ea de nenumărate ori, fără mulțumiri din partea ei, fără prosternări, mereu ca pe ceva firesc, chiar obligatoriu, fără îmbrățișări și explicații. Dar acum știa că, dacă n-ar fi fost el, ea ar fi fost de mult moartă – pe dinăuntru. Un corp gol, numai carne și oase, carcasă plină cu vânt. Era rândul ei acum. Oricât și orice ar costa-o, oricât ar dura.

Vlad dormea și ea îl privea. Nimic din hidoșenia de afară nu se oglindea pe chipul lui. Ce vină are el? Și ca el erau mulți.

Trenul se balansa ușor într-o invitație la somn. Compartimentul, uter lipicios, se încălzea cu fiecare respirație a călătorilor. Pleoapele Anei erau grele, plăci de beton zgrunțuroase peste ochii înlăcrimați. Nici un gând în mintea Anei, doar uitare și cădere lină într-o lume aproape ca cea reală, doar că puțin altfel. Cum altfel? se întreba în timp ce pășea printr-un câmp de maci. Soarele ardea. Nu avea copil, nu avea soț, era liberă și ușoară. Se simțea frumoasă. Făcu un pas și deja era în aer. De sus se vedea lumea. Era în formă de pâlnie, dar unde se scurgea totul nici ea nu știa, nimeni nu știa. De acolo, de sus, vedea oamenii pe buza pâlniei din mușchi și licheni, se

CUPRINS

Trenul umbrelor	7
Scrum.....	19
Atunci când nu eram	46
Kilimanjaro.....	65
Max Li	90
Negru ca o șoaptă fără rost	96
Jos, în lumea lor	138
Toma. Administrator	159
Omul cu chip de cal	167
Vis cu furnici	194

www.hergbenet.ro

CĂRȚILE ARVEN

Marcă a Editurii Herg Benet

Bun de tipar: august 2016. Apărut: 2016.
Editura Herg Benet, Str. Aurel Vlaicu nr. 9,
sector 2, București, România.

Comenzi: vanzari@hergbenet.ro

În România, de-a lungul timpului, am avut puțini, foarte puțini autori talentați care să scrie proză (cu accente) horror. Nici la momentul actual lucrurile nu stau mai bine. Există însă câțiva scriitori tineri aflați în plină dezvoltare artistică, iar anii următori s-ar putea să plaseze România, în sfârșit, pe harta mondială a creatorilor de fantezii macabre. Un lucru e clar, însă: cu volumul de față, A. R. Deleanu dă tonul, stabilește traectoria, așază ștacheta. E un lucru fenomenal, acesta!

Întrucât, inevitabil, toți cei care i se vor alătura vor trebui să pornească de la un nivel deja foarte înalt. Cu puțin noroc, grație lui A.R. Deleanu și *Acluofobiei*, vom ajunge repede la sincronizarea cu restul lumii. Povestirile de față au oricum toate șansele de partea lor în confruntarea cu 90% din producția de gen a Occidentului.

MIRCEA PRICĂJAN

CĂRȚILE • ARVEN

ISBN 978-606-763-063-3

9 786067 630633 >

www.hergbenet.ro